

#IVEIKSAVE

PARALIMPINIO JUDĖJIMO ŽURNALAS

BRONZINIS BERNIUKAS SUBRENDŲ AUKSUI

Donatas Dundzys nusitaikė
į Tokijo paralimpines žaidynes

MINDAUGAS BILIUS

Ketveri metai prie Lietuvos
paralimpinio komiteto vairo

VYTAUTAS GIRNIUS

Nuo lemtingo sprogimo iki
pirmo paralimpinio aukso
Lietuvai

MES DRAUGIŠKI NEGALIAI

Paralimpiečių gilė telkia
Lietuvą gyventi aktyviai

**„VAIKYSTĖJE MANE
ŠAUKDAVO ĮVAIRIOMIS
ŽODŽIO „BERANKIS“
FORMOMIS.
MANE TAI LABAI ŽEISDAVO.
BET LAIKUI BĖGANT
SUPRATAU, KAD TURIU
SU TUO GYVENTI
IR VISIEMS PARODYTI,
KAD NESU PRASTESNIS UŽ
KITUS ŽMONES.“**

ERNESTAS ČESONIS,
PARATRIATLONININKAS

TURINYS

- 2** MINDAUGAS BILIUS: TURIME DIDELIŲ AMBICIJŲ IR PUIKIĄ KOMANDĄ
- 7** INTEGRUOTI SPORTO ČEMPIONATAI: IŠVIEN ARENOSE IR UŽ JŲ RIBŲ
- 10** „BRONZINIS BERNIUKAS“ SUBRENDO AUKSUI
- 15** PIRMASIS LIETUVOS PARALIMPINIS ČEMPIONAS: NUO LEMTINGO SPROGIMO IKI DVIGUBO AUKSO
- 18** ISTORINĖMS PERGALĖMS ĮPRASMINTI – PARALIMPIEČIŲ KRANTINĖ
- 19** PARALIMPINĖ RINKTINĖ: KAS PRETENDUOJA VYKTI Į TOKIJĄ
- 20** LIETUVA SIEKIA GRĮŽTI Į ŽIEMOS ŽAIDYNES
- 23** MES DRAUGIŠKI NEGALIAI: PARALIMPIEČIŲ GILĖ TELKIA AKTYVESNIAM GYVENIMUI
- 24** PARALIMPINIS IŠŠŪKIS: OLIMPIEČIŲ PAŽINTYS SU PARALIMPINIU SPORTU

**ŽURNALĄ LEIDŽIA
LIETUVOS PARALIMPINIS
KOMITETAS**

VIRŠELIS

Pasaulio ir Europos neįgaliųjų lengvosios atletikos čempionatų prizininkas Donatas Dundzys Dano Sodačio nuotr.

REDAKTORIAI

Donatas Gribauskas
Asta Narmontė

FOTOGRAFAI

Danas Sodaitis
Alfredas Pliadis
Waldemar Doweiko
Roman Benicky
Paulius Makauskas
Mindaugas Dulinskas
Alina Pavlyuchik
Donatas Gribauskas

DIZAINAS

Monika Besevičiūtė

KONTAKTAI

T. Vrublevskio g. 6-1,
LT-01143 Vilnius
El. paštas: info@paralympics.lt.

INTERNETO SVETAINĖS

www.paralympics.lt
www.parateam.lt

SPAUSDINA

UAB „Petro ofsetas“

TIRAŽAS

500 egzempliorių

ISSN 2669-2805

 @ParateamLietuva

 @parateam_lietuva

MINDAUGAS BILIUS: „TURIME DIDELIŲ AMBICIJŲ IR PUIKIĄ KOMANDĄ“

Prieš ketverius metus Lietuvos parolimpinio komiteto prezidentu išrinktas Mindaugas Bilius sieks antrosios kadencijos. Tai 2016 m. Rio de Žaneiro parolimpinis čempionas atskleidė parolimpinio judėjimo žurnalui #IWEIKSAVE, kuriame apžvelgė svarbiausius pirmos kadencijos pasiekimus, įvykdytus ir vykdomus projektus bei tikslus, kuriuos formuluoja sau ir savo komandai artimiausiems ketveriems metams iki 2024 m. Paryžiaus vasaros parolimpinių žaidynių.

Lietuvos paraatletai po metų grįžo į tarptautines varžybas. Kaip juos paveikė pertrauka?

Kaip sakoma, yra dvi medalio pusės. Iš vienos pusės, varžybinės praktikos trūkumas nėra teigiamas dalykas, ypač tai atsiliepia psichologiškai. Kita vertus, ilgesnė pertrauka – galimybė išsilaikyti žaizdas, išsigydyti traumas, pakeisti kažką treniruotėse, kas anksčiau nepasiteisino.

Pirmieji lengvaatlečių ir plaukikų startai šiais metais labiau nudžiugino. Lengvosios atletikos „Grand Prix“ etape Dubajuje iškovoti šeši medaliai, pasiekti keli asmeniniai rekordai, jaunimas klasifikavosi ir ne tik gavo teisę startuoti, bet ir vykdė Europos čempionato normatyvus. O Donatas Dundzys sumušė asmeninį rekordą rutulio stūmimo ir pateikė labai rimtą paraišką į Tokijo parolimpines žaidynes.

Lietuvos plaukimo žiemos pirmenybėse startavo keturi sportininkai su negalia, lyderiai Edgaras Matakas ir Mindaugas Dvyraitis gerino asmeninius rekordus.

Lengvaatlečiai ir plaukikai praėjusiais metais varžybų badą bent iš dalies kompensavo dalyvaudami mūsų šalies sveikųjų čempionatuose. Labai džiaugiuosi, kad mums pavyko susitarti su lengvosios atletikos ir plaukimo federacijomis. Be to, pasiekėme, kad Tarptautinis parolimpinis komitetas pripažintų varžybas ir įtraukų mūsų paraatletų rezultatus į pasaulio reitingus. Tai reiškia, jog Europos, pasaulio ir parolimpinių žaidynių normatyvus pirmą kartą istorijoje galime vykdyti namie, o tai sportininkams reiškia labai daug.

Integruotame Lietuvos čempionate pernai startavo ir dviratininkai su negalia. Ši sporto šaka tarp negalių turinčių žmonių populiarėja. Tikiuosi, ateityje turėsime savo atstovų ir parolimpinėse žaidynėse.

Sportas grįžta į pasaulio arenas, atletai daro viską, kad tinkamai pasirengtų Tokijo žaidynėms. Mes savo ruožtu stengiamės, kad sportininkai turėtų maksimaliai geras sąlygas. Tarkime, lengvaatlečiai Dubajaus „Grand Prix“ etapo išvakarėse stovyklavo

Mindaugas Bilius

elitiniame sporto komplekse „Gloria Sports Arena“ Turkijoje. Maratonininkė Aušra Garunkšnytė su treneriu Linu Balsiu sezonui ruošėsi Portugalijoje.

Visiems paralimpinės rinktinės sportininkams numatytos stovyklos, sportininkai su savo treneriais jas planuoja pagal savo varžybų grafikus. Tokių sąlygų paraatletai dar neturėjo niekada. Galiu drąsiai tai pasakyti, nes pats tik prieš kelerius metus baigiau sportininko karjerą. Už visa tai esame dėkingi pagrindiniams mūsų partneriams ir rėmėjams. Valstybės asignavimai svarbūs ir reikšmingi, tačiau jie, tradiciškai, mus pasiekia tik įsibėgėjus pavasariui. Bet ruoštis startams reikia gerokai anksčiau, nes Tokijo traukinys nelauks. Čia mums pagalbą ištisia mūsų draugai.

Labai džiaugiuosi, kad Lietuvos paralimpinio komiteto partnerių ir rėmėjų ratas auga, o šios partnerystės tvarios ir ilgalaikės. Pavyzdžiui, pagrindiniai mūsų partneriai – loterijas organizuojanti bendrovė „Euloto“ – kartu jau nuo 2017 m., o skiriama parama ir dėmesys kasmet auga.

Kiek sportininkų atstovaus Lietuvai Tokijo vasaros paralimpinėse žaidynėse?

Šiandien kelialapius turi septyni sportininkai. Tai – Lietuvos golbolo rinktinė, kurią sudaro šeši žaidėjai. Taip pat Aušra Garunkšnytė, ji taps pirmąja Lietuvos moterimi maratonininke paralimpinėse žaidynėse.

Džiaugiuosi dėl visų sportininkų, bet neslėpsiu, jog dėl Aušros man ypatingai džiugu. Ji kartu su treneriu Linu Balsiu atėjo į paralimpinį komitetą dar 2017 m. ir pasakė, kad nori bėgti maratoną ir patekti į Tokiją. Visokeriopai rėmėme Aušrą bei Liną. Šiandien galime drąsiai pasakyti, jog mūsų tikėjimas atsipirko su kaupu.

Prieš ketverius metus, pradėjęs vadovauti komitetui, sakiau, kad noriu, jog Lietuvai atstovautų atletai iš kuo daugiau sporto šakų ir rungčių. Maratonininkės moters Lietuva žaidynėse dar niekada neturėjo, ja taps Aušra. Niekada žaidynėse neturėjome triatlonininko, juo pretenduoja tapti Ernestas Česonis. Taip pat dėl teisės debiutuoti Tokijuje kovoja lankininkas Rolandas Baranauskas.

Galbūt ne Tokijuje, bet galimai Paryžiuje Lietuva turės pirmą savo žirginio sporto atstovę. Ja pretenduoja tapti jauna ir charizmatiška Roberta Orlauskaitė. Fechtavimu vežimėliuose užsiimantis Tomas Šiliauskas jau paragavo tarptautinių varžybų skonio. Kas žino, galbūt Paryžiuje pamatysime ir jį.

Grįžtant prie Lietuvos sportininkų skaičiaus Tokijuje, norėčiau, kad jis nebūtų mažesnis nei 2016 m. Rio de Žaneire, kur mūsų šaliai atstovavo 13 paralimpiečių. Be abejo, siekiamybė yra didesnis skaičius, bet turime suprasti, jog pandemija irgi gali turėti savo padarinių. Nemažai varžybų atšaukta, keitėsi atrankos kriterijai, priverstinė metų pauzė irgi ne visiems gali būti naudinga.

Mūsų, Lietuvos parolimpinio komiteto, darbas yra užtikrinti rinktinės nariams ir kandidatams maksimaliai geras sąlygas, o kaip bus, pamatysime jau rugpjūčio pabaigoje – rugsėjo pradžioje Tokijuje. Didelis plusas yra tai, kad Japonijoje mūsų sportininkai stovyklavo jau tris kartus ir yra susipažinę su šios šalies kultūra, žmonių mentalitetu, klimatu, maistu. Šias galimybes mums suteikė Lietuvos parolimpinio komiteto partneriai – Japonijos miestai Hiracuka ir Tojohašis.

Vos metai lieka ir iki Pekino žiemos parolimpinių žaidynių. Ar suplevėsuos Trispalvė?

Tai yra viena svajonių, ir ji nėra nereali. Galimybes pakovoti dėl kelialapių į Pekino žaidynes turi mūsų vežimėlių akmenslydžio rinktinė ir kalnų slidinėjimo duetas: slidininkas Karolis Verbliugevičius ir jo gidas bei treneris Vytenis Makauskas. Ir sportininkams, ir visai Lietuvai tai būtų didelė šventė, nes mūsų šalis žiemos parolimpinėse žaidynėse kol kas dalyvavo tik kartą, 1994 m. Lilehameryje.

Žiemos sportui Lietuvoje nelengva. Kaip žinia, šiuo atžvilgiu mūsų nelepina nei geografinė padėtis, nei klimatinės sąlygos. Žiemos sporto infrastruktūra savo šalyje bent jau kol kas labai girtis ir neturime pagrindo. Visos šios aplinkybės natūraliai daro šį sportą brangų ir sunkiau prieinamą. Su tuo susiduriame ne tik mes, bet ir sveikieji sportininkai. Vis tik visi kovojame dėl svajonių ir tikrai neketiname pasiduoti.

Kur kovoti dėl svajonių sunkiau – stadione ar valdžios institucijų kabinetuose?

Malonu atsiminti sportinės karjeros dienas ir ypač pergalių akimirkas. Tačiau tos pergalės, kurias mes dabar pasiekiame dirbdami ministerijose, Seime ar Vyriausybėje – ne mažiau svarbios. Nes jos liečia ne tik tave, o visą mūsų bendruomenę, kuri suteikė mandatą veikti jos vardu. Tai didelė atsakomybė.

Iš to, ką pavyko pasiekti gerinant teisinę parolimpinio sporto aplinką, išskirčiau kelis dalykus. Pirmiausiai tai 2018 m. Kūno kultūros ir sporto įstatyme įtvirtintos nuostatos, pagal kurias teisę į valstybines rentas įgijo ne tik

„Parateam Lietuva“ pristatymas

paralimpiniai čempionai, bet ir vicečempionai. Taip pat 10 procentų Sporto fondo lėšų, kurios atitenka žmonių su negalia fizinio aktyvumo projektams. Tai davė tikrai nemažą impulsą.

Tais pačiais 2018 m. naujos redakcijos įstatyme įtvirtintos didesnės valstybės stipendijos paralimpinio sporto atletams. Beje, siekiame, kad dabar rengiamoje naujoje įstatymo redakcijoje stipendijos didėtų dar, o už kai kuriuos pasiekimus, pavyzdžiui, olimpinėse ir paralimpinėse žaidynėse, būtų vienodos.

Su generaliniu sekretoriumi Pauliumi Kalveliu ir kolegomis esame puiki komanda. Mums pavyko pasiekti, kad Lietuvos paralimpinės bendruomenės balsas būtų girdimas valdžios sluoksniuose. Džiaugiamės, kad sulaukiame palaikymo. Reiškia, reikia eiti, belstis, ir tau bus atidaryta.

Vis tik besibeldžiančių labai daug, o valstybės biudžetas – ne guminis.

Manau, kad mums padeda tai, jog nesame ta organizacija, kuri vien tik prašo. Kaip jau sakiau, patys turime būrį partnerių ir rėmėjų, kurie padeda nuveikti daug daugiau nei vien tik sėdint ir laukiant, ką gi mums duos valstybė. O jeigu neduos tai sėdėsime ir verksime, kad nedavė? Ne, tai ne mūsų kelias.

Kalbu ne vien tik apie mūsų organizacijos biudžeto finansuojamas sporto stovyklas, papildomas tarptautines varžybas, medicininį palaikymą, dešimtis paralimpinių stipendijų atletams ir treneriams.

Taip, sportininkas yra svarbiausias, tačiau paralimpinio komiteto komanda plačiau mato organizacijos misiją, kurioje svarbūs ir švietėjiški, ir socialiniai aspektai.

Dėl to stengiamės kuo labiau populiarinti paralimpinį sportą, daug pasakojame apie tai žiniasklaidoje, mokyklose. Vykdomė kitus socialinės įtraukties projektus. Pavyzdžiui, pernai startavęs projektas „Mes draugiški negaliai“ žymi žmonėms su negalia pritaikytus sporto objektus, o šio projekto tikslas – pritraukti kuo daugiau žmonių su negalia į sportą, nes jis keičia gyvenimus, atidaro daug durų.

Per pandemiją stengiamės padėti visai žmonių su negalia bendruomenei. Sunkiausiu metu organizavome labdaros akciją, kurios metu surinktomis lėšomis apmokėjome būtiniausias apsaugos priemones tiems žmonėms Lietuvos neįgalųjų draugijos, kurie kiekvieną dieną lankosi ir rūpinasi silpniausiais.

Šį rudenį per šimtą pradinukų, turinčių negalią į mokyklą išėjo visiškai aprūpinti mokymosi priemonėmis. Džiau-

giamės, kad galėjome tuo pasirūpinti kartu su mūsų partneriais „Euloto“.

Mūsų sportininkai per ketverius metus aplankė netoli šimto mokyklų, pats asmeniškai vaikams pasakoju apie save, paralimpinį sportą, išskirtines paralimpinio judėjimo asmenybes. Aš matau kaip dega tų vaikų akys, kaip jiems viskas įdomu. O svarbiausia, kad šie vaikai nesukaustyti stereotipų, jie atviri kiekvienam – ir nematančiam, ir neturinčiam rankos, kojos. Manau, kad labai svarbu nuo mažens aiškinti, jos mūsų pasaulis yra labai įvairus, o žmonių yra labai skirtingų, bet kartu visi šie žmonės yra lygūs.

Žinau atvejų, kai vaikai su negalia nenoriai priimami į bendrojo lavinimo mokyklas dėl sveikų vaikų tėvų pasipriešinimo. Turime neleisti, kad negalia nustumtų vaiką ar suaugusį žmogų į socialinį užribį. Tik šviesdami visuomenę, rodydami gerus pavyzdžius mes visi kartu sukursime dar geresnę Lietuvą.

Tikiu, kad prie to prisidės ir netrukus Vilniuje, šalia Neries kuriama Paralimpiečių krantinė. Čia bus įamžintos svarbiausios paralimpiečių pergalės.

Kalbate apie visai kitokį žmogaus su negalia įvaizdį nei esame įpratę per daug metų.

Būtent. Sovietų sąjunga žlugo prieš tris dešimtmečius, bet yra dar nemažai stereotipinio mąstymo, kad negalią turintis žmogus gali laiką leisti tik namie prie televizoriaus. Negalia nieko nepasako apie mus, nes apie mus kalba tik mūsų veikla, darbai. Pažįstu ne vieną dešimtį žmonių su negalia. Vieni jų nemato, kiti juda vežimėliais, bet aktyviai gyvena ir siekia tikslų. Ir visi jie šimtus kartų stipresni dvasia už daugumą vadinamų sveikų žmonių. Labai noriu, kad šie žmonės būtų kuo labiau matomi ir įkvėptų aplinkinius.

To siekiame su paralimpinio judėjimo „Parateam Lietuva“ vėliava, buriančia stipriausius mūsų paratletus.

Nė kiek neperlenksiu sakdamas, kad tai yra žmonės, perėję ugnį ir vandenį. Kas, jeigu ne jie gali įkvėpti atsisirti ir judėti pirmyn? Nes jie buvo ten, kur šiandien yra nemažai žmonių su negalia, kuriems sunku ir nedrąsu pradėti keisti savo gyvenimus. Paraatletai tai daro savo pergalėmis sporto arenose, dalyvaudami šviečiamuosiuose ir socialiniuose projektuose.

Ar sieksite antros kadencijos artėjančiuose Lietuvos paralimpinio komiteto prezidento rinkimuose?

Taip. Žinau, ką reikia nuveikti ir kaip tai padaryti. Turime puikią komandą ir didelių ambicijų.

Mindaugo Biliaus pamoka vaikams

Kokie pagrindiniai tikslai?

Tikslų ir darbų daug, siekiant pergalingos Lietuvos parolimpinio sporto ateities.

Pirmiausiai, turime užtikrinti parolimpinio sporto rėmimo tęstinumą su esamais partneriais, užsiimti rėmėjų rato plėtra. Tikrai ne mažiau svarbus žmonių su negalia sporto interesų atstovavimas valdžios institucijose, nes įstatyminė bazė nuolat keičiasi, čia darbas niekada ne-
nutrūksta. Pavyzdys – tos pačios mano jau minėtos valstybės stipendijos, kurių suvienodinimo siekiame sporto įstatymo projekte.

Valstybės sporto sistema labiau rūpinasi aukšto meistriškumo sportininkais, bet mes turime nepamiršti jaunimo, pritraukti naujų veidų į mūsų judėjimą. Ne veltui Lietuvos parolimpinio komiteto narių gretas papildė Lietuvos savivaldybių sporto skyrių vedėjų asociacija. Su naujų mūsų narių pagalba siekiame, kad treneriai visoje Lietuvoje į savo sporto grupes įtrauktų kuo daugiau vaikų su negalia. Labai gerai, kad dabar galiojantys įstatymai numato tris, o ne dvi kūno kultūros pamokas per savaitę. Tik klausimas, kiek vaikų su negalia sudarytos galimybės lankyti tas pamokas? Čia problema. Integracinė kryptis yra ta, kuria turime eiti.

Labai pasiteisino pernai vykę integruoti Lietuvos lengvosios atletikos, dviračių plento, plaukimo čempionatai, kuriuose kartu varžėsi sveikieji turintys negalią atletai.

Matau iš to labai daug abipusių naudų, pradedant sportinėmis ir baigiant socialinėmis. Nėra sveikųjų sporto ir neįgalųjų sporto. Yra vienas sportas, link kurio idėjos įgyvendinimo nuosekliai keliauja Tarptautinis olimpinis komitetas ir Tarptautinis parolimpinis komitetas. Vieną dieną turėsime ne dvejus atskiras žaidynes, o vieną didelę visos žmonijos sporto šventę.

10

LIETUVOS PARALIMPINIO KOMITETO
PARTNERIŲ IR RĖMĖJŲ SKAIČIUS

42

TIEK SPORTININKŲ, TRENERIŲ IR ASISTENTŲ
GAUNA LIETUVOS PARALIMPINIO KOMITETO
STIPENDIJAS

290 000

TIEK ŽMONIŲ PER METUS PASIEKIAMA PER
LIETUVOS PARALIMPINIO KOMITETO
SOCIALINIUS TINKLUS

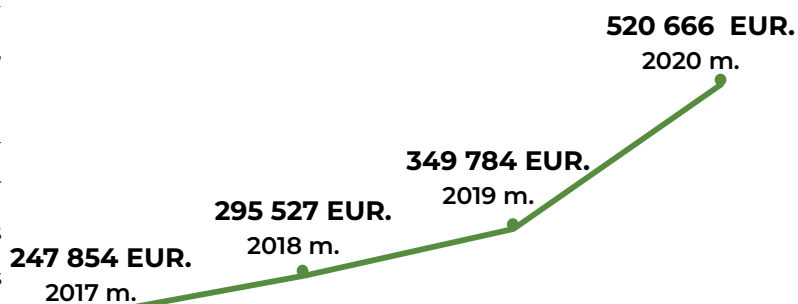
96

TIEK MŪSŲ ŠALIES MOKYKLŲ PER KETVERIUS
METUS APLANKĖ LIETUVOS PARAATLETAI,
SUPAŽINDINĘ JAUNĄJĄ KARTĄ SU
PARALIMPINIŲ JUDĖJIMU IR RYŠKIAUSIAIS JO
HEROJAIS

2500

VIDUTINIŠKAI TIEK KARTŲ PER METUS
LIETUVOS ŽINIASKLAIDOJE PAMINIMAS
PARALIMPINIS SPORTAS IR PARAATLETAI

LIETUVOS PARALIMPINIO KOMITETO
PRITRAUKTOS LĖŠOS PER KETVERIŲ
METŲ KADENCIJĄ:

INTEGRUOTI LIETUVOS ČEMPIONATAI: IŠVIEN SPORTO ARENOSE IR UŽ JŲ RIBŲ

2020-ieji Lietuvos sportui buvo ypatingi, nes sveiki ir negalią turintys sportininkai pirmą kartą istorijoje varžėsi trijuose integruotuose šalies čempionatuose: lengvosios atletikos, dviračių plento ir plaukimo. Pasak Lietuvos paralimpinio komiteto (LPAK) prezidento Mindaugo Biliaus, tai – bendro kelio pradžia, o tokius čempionatus ateityje nus siekiama organizuoti ir kitose sporto šakose.

Pirmieji barjerą įveikė lengvaatlečiai

Žinia apie Lietuvos paraatletų dalyvavimą svarbiausiose šalies varžybose pirmą kartą nuskambėjo pernai birželį, kai Vilniuje ketverių metų bendradarbiavimo sutartį parašais įtvirtino Mindaugas Bilius ir Lietuvos lengvosios atletikos federacijos (LLAF) prezidentas Eimantas Skrabulis.

„Sutartis reikšminga neįgaliųjų sportui ir visai Lietuvai. Lietuva – tik trečia šalis pasaulyje ir pirmą Europoje, kurioje neįgalieji ir sveikieji kartu dalyvaus varžybose. Tai rodo, kad Lietuvos visuomenė sparčiai keičiasi ir suprantama, kad visi žmonės yra žmonės“, – sakė LPAK prezidentas M. Bilius.

Net dešimt stipriausių šalies paraatletų praėjusį rugpjūtį sėkmingai startavo LLAF organizuotame šalies čempionate Palangoje ir LLAF taurės varžybose, vykusiose sostinėje.

„Sportininkai su negalia – geriausi sportinės idėjos amba-

sadoriai, kurie savo pavyzdžiu rodo, kaip reikia gyvenime kovoti. Mano akimis, jie yra daug sveikesni už daugelį tų, kurie bodisi pakelti savo minkštąją nuo sofos, sėdėdami prie televizoriaus arba virtuvėje, prie šaldytuvo“, – dėstė LLAF vadovas E. Skrabulis.

Pasak paraatletų, šis susitarimas svarbus ir tuo, jog Lietuvos sportininkai su negalia pirmą kartą istorijoje gavo galimybę namie siekti Europos, pasaulio čempionatų ir net paralimpinį žaidynių normatyvų.

„Man kaip sportininkui ypatingai svarbu tai, kad mano rezultatai fiksuojami tarptautiniuose reitinguose ir leidžia siekti tarptautinių normatyvų. To dar nebuvo. Tai buvo varžymasis su savimi, su kitais sportininkais ir daugiau ambicijų patenkinimas, bet ne siekimas to tikslo, dėl kurio sportininkas gyvena ir treniruojasi. Atsiradusi nauja galimybė labai svarbus veiksnys. Esu už tai dėkingas“, – pasakojo D. Sodaitis.

D. Sodaitis tapo pirmuoju paraatletu, tapusiu LLAF or-

Danas Sodaitis - Lietuvos čempionas vyrų sprinto estafetėje.

ganizuoto šalies lengvosios atletikos čempionato aukso medalio laimėtoju. Marto Skrabulio auklėtinis tai padarė vyrų 4 po 100 metrų estafetėje.

„Nerealiai, viskas varžybose buvo tiesiog super: sąlygos, saulė, žmonės. Visi labai pozityvūs. Smagu, kad yra komanda mūsų neįgaliųjų, o sveikieji yra suinteresuoti palaikyti. Visa atmosfera – viena iš geriausių, kiek esu visur dalyvavęs“, - Lietuvos lengvosios atletikos čempionatą įvertino D. Sodaitis. Kartu su D. Sodaičiu klubui „Cosma“ atstovaujanti Airinė Palšytė sveikino integruotų čempionatų idėją.

„Dažnai matau Daną treniruotėse, kartu sportuojame ir tame nėra nieko keisto. Tai – lygiai taip pat įprasta kaip ir matyti kitus sportininkus. Aš manau, kad paralimpinio komiteto prezidentas daro didelį darbą, integruodamas paralimpiečius į sveikųjų sportininkų bendruomenę. Tai, ką mes turėsime čia, Lietuvoje, yra labai sveikintina. Manau, kad ne tik aš, bet ir visi lengvaatlečiai palaiko šią idėją“, - sakė A. Palšytė.

Be D. Sodaičio, puikių rezultatų Lietuvos čempionate Palangoje pasiekė būrys kitų paraatletų. Pirmąkart čempionate dalyvavę paralimpinės rinktinės atstovai Palangosje rodė aukštus rezultatus ir užfiksavo keturis asmeninius rekordus: ieties metimo sektoriuje Andrius Skuja, disko metime Donatas Dundzys ir Oksana Dobrovolskaja, o rutulio stūmimo rungtyje Ramūnas Verbavičius.

Visi asmeninius rekordus užfiksavę paraatletai, o taip pat ir disko metikas Kęstutis Skučas, įvykdė „High performance“ rezultatus, didinančius galimybes patekti į Tokijo paralimpines žaidynes.

Įkandin lengvaatlečiams – pirmi dviratininkų bandymai

Apie paralimpinį Tokiją kol kas negalvoja, bet apie 2024 m. Paryžiaus arba 2028 m. Los Andželo žaidynes patyliukais susimąsto ir negalią turintys mūsų šalies dviračių sporto entuziastai.

Keturiolika negalią turinčių dviratininkų rugpjūtį išsirikiavo prie starto linijos Jonavoje, kur vyko Lietuvos dviračių plento čempionatas. Pirmą kartą nacionalinėse varžybose dalyvavę neįgalieji sportininkai įveikė 10 kilometrų trasą, kurioje netrūko iššūkių – įkalnių ir nuokalnių, staigių posūkių ir karštų saulės spindulių.

Tarp pedalus Lietuvos čempionate mynusių sportininkų buvo gerai žinomų paralimpinio sporto veidų: Lietuvos golbolo rinktinės kapitonas Marius Zibolis ir irklotojas Augustas Navickas.

„Tokie reiginiai svarbūs. Yra žmonės sportuojantys. Gal kažkas pamatys talentus, ir jie taps profesionaliais sportininkais. Tai – galimybė pradėti sportuoti ir tapti paralimpiečiu. Manau, kad tai yra tikrai įmanoma“, - įspūdžiais dalijosi A. Navickas, atstovavęs Lietuvai 2016 m. Rio de Žaneiro paralimpinėse žaidynėse.

Negalią turintiems dviratininkams kelią į nacionalines pirmenybes atvėrė Lietuvos paralimpinio komiteto ir Lietuvos dviračių sporto federacijos (LDSF) bendradarbiavimo susitarimas.

„Kol kas mes aukšto meistriškumo negalią turinčių dviratininkų Lietuvoje dar neturime, bet aš labai tikiuosi, kad bent keli, išmėginę jėgas, užsidegs noru sportuoti profesionaliau, dirbti su treneriais. Ir kas čia žino: galbūt Paryžiuje ar Los Andžele turėsime savo atstovų ir šioje sporto šakoje“, - sakė M. Bilius.

Lietuvos dviračių plento čempionato atskiro starto lenktynėse jėgas išmėgino paratriatlonininkas Ernestas Česonis, kuriam važiavimas dviračiu – viena iš trijų rungtių.

„Man kaip paraatletui ištis labai smagu, kad Lietuvoje vyksta tokie dalykai. Tiek su lengvąja atletika, tiek dabar su dviračių sportu. Labai smagu, kai neįgalieji gali varžytis kartu su sveikaisiais. Mes galime parodyti, jog mūsų nereikia išskirti,

4

**TIEK PARALIMPINĖS
RINKTINĖS LENGVAATLEČIŲ
PAGERINO ASMENINIUS
REKORDUS 2020 M.
LIETUVOS LENGVOSIOS
ATLETIKOS ČEMPIONATE
PALANGOJE, KUR DALYVAVO
KARTU SU SVEIKAIS
SPORTININKAIS**

14

**TIEK NEGALIĄ TURINČIŲ
DVIRAČIŲ SPORTO
ENTUZIASTŲ STARTAVO
2020 M. LIETUVOS DVIRAČIŲ
PLENTO ČEMPIONATE
JONAVOJE, KUR DALYVAVO
KARTU SU SVEIKAIS
SPORTININKAIS**

7

**TIEK ASMENINIŲ REKORDŲ
PARALIMPINĖS RINKTINĖS
PLAUKIKAI PAGERINO 2021
M. LIETUVOS PLAUKIMO
ŽIEMOS PIRMENYBĖSE
KLAIPĖDOJE, KUR
DALYVAVO KARTU SU
SVEIKAIS SPORTININKAIS**

Augusto Navicko startas Lietuvos dviračių plento čempionate

ir tai yra nuostabu. Anksčiau ne kartą esu pagalvojęs, kad būtų smagu man sudalyvauti dviračių varžybose, o dabar tai tapo realybe“, - sakė E. Česonis.

Plaukikai integruotas varžybas žymi rekordais

Realybė – ir bendros plaukikų varžybos. Lietuvos paralimpinės rinktinės plaukikai pernai gruodį dalyvavo Klaipėdoje vykusiame Lietuvos čempionate, kurį organizavo šalies plaukimo federacija.

Asmeninius ir šalies rekordus šiose varžybose užfiksavo Edgaras Matakas ir Gabrielė Čepavičiūtė. Be to, Lietuvos čempionate pasiekti rezultatai pirmą kartą atsidūrė Tarptautinio paralimpinio komiteto reitinge.

Pasak M. Biliaus, plaukikų integracija į sveikųjų čempionatą – logiškas paralimpinio komiteto darbo tęsinys.

„Kreipėmės į Tarptautinį paralimpinį komitetą dėl galimybės įskaityti mūsų plaukikų rezultatus pasauliniu

lygiu. Atsakymas buvo teigiamas, juo labai džiaugiamės. Be to, buvome informuoti, kad esame viena iš vos kelių pasaulio šalių, kuriose paralimpiniai plaukikai integruojami į sveikųjų čempionatus“, – pasakojo LPAK prezidentas Mindaugas Bilius.

„Džiaugiuosi galimybe startuoti čia, Klaipėdoje ir tuo, kad mūsų rezultatai įskaitomi tarptautiniu lygiu. 2020 m. mes praktiškai neturėjome tarptautinių startų ir apskritai varžybų 50 metrų baseine. Tai mums visiems tikrai daug reiškia“, – sakė Ramūno Leono treniruojamas E. Matakas.

2021 m. vasarį paralimpinės rinktinės plaukikai sugrįžo į uostamiesčio baseiną, kur vyko Lietuvos plaukimo žiemos pirmenybėse. Sportininkai namo grįžo su šūsnimi asmeninių, nacionalinių rekordų ir daug žadančia svarbaus sezono pradžia, kurios didžiausias tikslas – Tokijo paralimpinės žaidynės.

Donatas Dundzys (29 m.) iš vasarį Dubajuje vykusio lengvosios atletikos „Grand Prix“ serijos varžybų etapo grįžo su dviem aukso medaliais, iškovotais rutulio stūmimo ir disko metimo sektoriuose. Ne ką mažiau nudžiugino ir asmeninis rekordas, pasiektas rutulio stūmimo – 13 metrų 80 centimetrų. Taip alytiškis tartum nebyliai kratosi „bronzinio berniuko“ pravardės, lydinčios jį dėl tradiciškai iškovojamų trečiųjų vietų svarbiausiose tarptautinėse žmonių su negalia lengvosios atletikos varžybose.

„BRONZINIS BERNIUKAS“ SUBRENDŲ AUKSUI

DONATAS DUNDZYS PATEIKĖ
RIMTĄ PARAIŠKĄ Į TOKIJO
PARALIMPINES ŽAIDYNES

Medaliai nenustebino, bet rekordas netikėtas

D. Dundzio kolekcijoje garbingiausią vietą kol kas užima 2017 m. pasaulio čempionate Londone, Didžiojoje Britanijoje pelnytas bronzos medalis. Dar du bronziniai apdovanojimai pelnyti Europos čempionatuose: 2016 m. Grosete, Italijoje ir 2018 m. Berlyne, Vokietijoje.

Ne vienas trofėjus pelnytas kitose tarptautinėse varžybose – „Grand Prix“ etapuose, IWAS žaidynėse. Tačiau šiemet Dubajuje pasiektas rezultatas turi didesnę reikšmę ne tik dėl apdovanojimo spalvos. D. Dundzys rutulį nuskraidino toliau nei bet kada iki šiol – 13 metrų 80 centimetrų. Jono Baltrušaičio treniruojamas sportininkas Dubajaus stadione net 37 centimetrais pagerino ankstesnį asmeninį rekordą, pasiektą dar 2019 m. „Grand Prix“ etape Paryžiuje, Prancūzijoje.

„Atvirai pasakius, tikrai nesitikėjome asmeninio rekordo. Žinojome, kad 13 metrų peržengsime ir galbūt kažkur priartėsime, nes tai matėsi treniruotėse. Bet tikrai nelaukėme, kad taip stipriai pasigerinsime tą asmeninį rekordą“, – atvirai apie Dubajuje pasiektą rezultatą pasakojo J. Baltrušaitis.

D. Dundzys asmeninį rekordą sumušė jau antruoju stūmimu, o ketvirtas bandymas tik patvirtino, jog čia – ne atsitiktinumas: rutulys vėl skriejo už ankstesnio rekordo ribos – 13 metrų 45 centimetrus.

Sportininkas ir jo treneris neabejoja, kad šiems pasiekimams didelę įtaką padarė stovykla Turkijoje, kurioje mūsų šalies paraatletai treniravosi sausio mėnesį, varžybų Dubajuje išvakarėse. „

Turkijoje sąlygos stumti rutulį buvo fantastiškos, turėjome gerą treniruoklių salę. Su komanda keliavo kineziterapeutas, o tai reiškia greitą sportininko atsistatymą. Lietuvos paralimpinis komitetas sudarė

mums geras sąlygas sportuoti ir pasiruošti sezono startui.

Be to, prie rezultato Dubajuje nemažai prisidėjo ir kojos įtvaras, kurį Donatas naudoja dešinei atraminei kojai. Jis pradeda įprasti prie įtvaro, jo koja pasidarė stabilesnė. Donatas jau gali remtis ant tos kojos, tvirčiau pereiti nuo kairės ant dešinės“, – pasakojo J. Baltrušaitis.

Tikslas – peržengti 14 metrų ribą iki Tokijo žaidynių

„Esu patenkintas, nes pagerinau asmeninį rekordą. Kalbant apie planus, tai norėčiau dar geresnio rezultato, tikslas būtų apie 14,50 metro“, – savo pasirodymą Dubajuje po starto įvertino D. Dundzys.

J. Baltrušaitis sako, kad šis skaičius – ne iš piršto laužtas, o jį pasiekti alytiškai planuoja iki Tokijo vasaros paralimpinių žaidynių, vyksiančių šių metų rugpjūčio 24 – rugsėjo 5 d. Japonijoje.

D. Dundzys varžybose Dubajuje pateikė labai rimtą paraišką vykti į Tokijo žaidynes. Alytiškis įsitvirtino pastarųjų dvejų metų pasaulio reitingo geriausių rutulio stūmikų šešetuke. Tai – svarbus faktorius kelialapių dalybose į artėjančias paralimpines žaidynes.

„14,50 metro Donatas iki Tokijo tikrai gali pasiekti, dirbant nuosekliai ir kryptingai. Ar toks rezultatas lemtų medalį? Labai sunku kažką prognozuoti, nes konkurencija paralimpinėse žaidynėse labai didelė.

Paralimpinis sportas tapo labai profesionalus, čia bet kas čempionais netampa ir medalių nelaimi. Bet aš manau, kad, pasiekę norimą ribą, bent jau priartėti prie medalio Tokijuje galime“, – sakė treneris.

Anot J. Baltrušaičio, rezultatai nuteikia optimistiškai, bet drąsiau apie medalius Tokijuje kalbėti neleidžia patirties trūkumas. D. Dundziui Tokijo paralimpinės žaidynės būtų pirmosios karjeroje.

2017 m. pasaulio čempionate Londone

Donatas Dundzys ir jo treneris Jonas Baltrušaitis

Iki Tokijo žaidynių D. Dundzio laukia dar bent du tarptautiniai startai. Alytiškio grafike – balandį Italijoje planuojamas „Grand Prix“ serijos varžybų etapas ir birželį Lenkijoje vyksiantis Europos čempionatas.

Minimalus planas Senojo žemyno pirmenybėse – apginti prieš dvejus metus Vokietijoje iškovotą bronzą, bet, žinoma, norėtusi dar aukštesnio garbės pakylės laiptelio. Tarp startų užsienyje laukia vasaros sezono varžybos Lietuvoje – šalies čempionatai, kiti turnyrai.

„Po Europos čempionato reikės šiek tiek nurimti, duoti poilsio. Ir jeigu, duok dieve, viskas gerai, ruoštis jau visą vasarą paralimpinėms žaidynėms“, – planus atskleidė J. Baltrušaitis.

Rutulys – vienas iš dviejų įrankių, kuriuos D. Dundzys tarptautinėse varžybose stengiasi nuskraidinti kuo toliau. Alytiškis dar dalyvauja disko metimo rungtyje, kurioje jo asmeninis rekordas, užfiksuotas reitinginėse varžybose, yra 46 metrai 17 centimetrų. Vis dėlto D. Dundzys neslepia, kad rutulys jam arčiau širdies.

„Rutulį paimi ir jauti rankoje, o diskas lengvesnis,

su juo man sekasi mažiau. Aišku, norisi rezultato ir disko metime, bet stumti rutulį sekasi geriau“, – sakė lengvaatletis.

Sportas sustiprino kūną ir užgrūdino charakterį

D. Dundzys dalyvauja F37 klasėje, kurioje varžosi

37

TIEK CENTIMETRŲ
DONATAS DUNDZYS
PAGERINO ASMENINĮ
REKORDĄ RUTULIO
STŪMIME DUBAJAUS
„GRAND PRIX“
VARŽYBOSE

F37

TAI – DONATO DUNDZIO
NEGALIOS KLASĖ, KURIOJE
VARŽOSI SPORTININKAI,
DĖL PARALYŽIAUS SUNKIAI
VALDANTYS VIEŲĄ
KŪNO PUSĘ

1

TOKIĄ POZICIJĄ ŠIŲ METŲ
PASAULIO REITINGE TARP
F37 KLASĖS RUTULIO
STŪMIKŲ UŽIMA DONATAS
DUNDZYS

paraatletai, dėl paralyžiaus sunkiai valdantys vieną kūno pusę. Alytiškis dėl cerebrinio paralyžiaus nuo vaikystės sunkiau valdo dešinę kūno pusę. Vis dėlto Europos ir pasaulio čempionatų prizinininkas gyvena visavertį gyvenimą ir niekuo nesiskundžia. D. Dundzys neabejoja, kad už tai turi būti dėkingas būtent sportui. „Jeigu ne sportas, aš net nežinau, kaip dabar atrodyčiau ir ką galėčiau daryti, o ko negalėčiau. Gali būti, kad net visai nevaikščiočiau ir sėdėčiau vežimėlyje“, – atvirai pasakoja alytiškis.

D. Dundzys už sportinį kelią dėkingai savo mamai Valei, kuri paauglį sūnų nuvedė į treniruotę. Nuo to laiko praėjo jau 12 metų, kai D. Dundzys ir J. Baltrušaitis kartu siekia sportinių aukštumų.

„Paralimpiniame sporte nebuvo naujokas, nes dirbau su Algirdu Tatuliu (2004 m. Atėnų paralimpinių žaidynių bronzos medalio laimėtojas disko metime – red.). Tuo metu į treniruotes pradėjo eiti ir Donatas, kuris ėmė pavyzdį iš Algirdo, nors šis jau buvo metuose, bet kruopščiai dirbo.

„Manau, kad Algirdas savo pavyzdžiu užkrėtė ir Donatą, kuris pamatė, kad sportas gali duoti visavertį gyvenimą. Taip gavosi, kad Algis netrukus baigė karjerą, o Donatas ką tik buvo pradėjęs sportinį kelią. Gavosi toks gražus tęstinumas“.

Pasak trenerio, D. Dundzį sportuoti nuolat skatino ir mama, nors moteriai teko nelengva dalia prižiūrėti sunkiai sergantį Donato tėtį Romą. D. Dundzys spėja ir treniruotis, ir padėti mamai ūkyje.

„Skaldau malkas, pjaunu žolę, darau viską, ką reikia. Jėgos aš turiu kaip arklys – užtenka ir prie namo darbus nudirbti, ir sodyboje tvarkytis“, – šypsodamasis pasakojo D. Dundzys.

Kasdienės treniruotės sustiprino ne tik kūną, bet ir charakterį. D. Dundzys vaikų patyčias dėl negalios mokykloje nutraukė labai anksti. Išmoko piktiems liežuviams atsikirsti, o galutinai juos nutildė pradėjęs skinti pergales varžybose ir tapęs vienu žinomiausių Alytaus sportininkų.

Linksmu ir draugišku charakteriu pasižymintis lengvaatletis nesiskundžia ir draugų trūkumu.

„Draugai man sako: esi normalus žmogus, toks pat kaip mes visi. Nėra jokio išskirtinio žmogaus. Mes visi esame lygūs. Jie mane visada labai palaiko. Aišku, ypatingai stipriai mane visada palaiko šeima – mama, tėtis, sesė Milda“, – pasakojo D. Dundzys.

„Bronzinio berniuko“ pravardę D. Dundzys gavo iš draugų, nes iš svarbiausių varžybų grįždavo su bronzos apdovanojimais. Sportininkas didžiuojasi laimėjimais, bet sako norintis kilti dar aukščiau.

„Pravardė man visai patinka, bet jau reikėtų naujos. Reikia stengtis ir dirbti toliau. Metų pradžia buvo gera, nuotaika puiki, reikia tęsti, ką pradėjome“, – pasakojo D. Dundzys.

Svarbiausi Donato Dundzio laimėjimai:

2016 m. Europos čempionato **bronz**a rutulio stūmimo

2017 m. pasaulio čempionato **bronz**a rutulio stūmimo

2018 m. Europos čempionato **bronz**a rutulio stūmimo

PIRMASIS LIETUVOS PARALIMPINIS ČEMPIONAS: NUO LEMTINGO SPROGIMO IKI DVGUBO AUKSO

Nuo aklo berniuko iš nedidelio Virbalio miestelio – iki penkerių paralimpinių žaidynių dalyvio ir dukart paralimpinio čempiono, Europos ir pasaulio čempionatų prizininko. Tai – lengvaatlečio Vytauto Girniaus istorija, kuri sukrečia savo tragiškumu, bet tuo pačiu įkvepia čempiono spinduliuojamu optimizmu.

Būtent tokį – optimistą, niekada nestokojantį geros nuotaikos ir sąmojo, kiekvienai situacijai turintį pokštą visada mato Vytauto draugai, sporto karjeros laikų bendražygiai ir aplinkiniai.

„Aš apskritai niekada negalvoju apie savo aklumą. Kitaip gal norėtusi verkti... Kaip žmogus negalvoja apie mirtį, taip aš negalvoju apie aklumą. O ką tu čia, žmogau, prigalvosi?“, - svarsto paralimpinis čempionas.

61-erių kaunietis niekada neleido negaliai jo sustabdyti. To įrodymas – keturi paralimpiniai medaliai ir daugybė kitų apdovanojimų, iškovotų aukščiausio rango tarptautinėse varžybose Europoje, pasaulyje.

Gyvenimo kelią nulėmė sekundė

Vytauto Girniaus likimą parašė viena 1972-ųjų pavasario

diena. Kaunietis atsimena, kad lemtinga jam tapo gegužės 9-oji, kurią trylikametis leido su draugais gimtojo Virbalio apylinkėse. Nerūpestingi vaikų žaidimai baigėsi tragedija, kai berniukai rado ir nutarė išardyti II pasaulinio karo laikų šaudmenį.

„Vienas iš draugų įkišo į šovinį vinį. Kaip šiandien atsimenu, kad pasirodė mėlyni milteliai. Tokios spalvos kaip dangus – žydri, šviesūs... Na, ir ką, sprogo. Sėdėjau šiek tiek nuošaliau, todėl man kliuvo tik į veidą. O draugus paguldė vietoje, iškart abu... Vienam buvo penkiolika, kitam trylika. Kažkaip atsikėliau, bet jau nieko nebemačiau. Namo ėjau, matyt, vedamas instinkto. Kažkas mane pakelėje paėmė ir nuvežė į Kybartus. Paskui iš Kybartų mane nuvežė į Vilkaviškio ligoninę.

Lengvaatletis Vytautas Girnius

Iš čia gydytojas skambina į Kauną ir sako: du negyvi ir vienas aklas. Supratau, kas negyvi, kas aklas“, – tragediją atsimena V. Girnius.

Trylikametis, ką tik netekęs dviejų draugų ir visam likusiam gyvenimui praradęs regėjimą, dar gulėdamas ligoninėje, gydytojus ir aplinkinius nuolat stebino savo begaliniu optimizmu.

„Septintą dieną pabėgau iš tos ligoninės ledų nusipirkti. Man per dieną suleisdavo apie dešimt ampulių įvairių vaistų. Bet aš jau taip gerai jaučiausi, kad tiesiog nebegalėjau gulėti. Jau tada kvailiojau. Aišku, man buvo dar tik trylika metų, buvau dar labai vaikiškas. Matyt, tas amžius padėjo. Jeigu būtų buvę man septyniolika ar aštuoniolika, tai tas amžius jau toks kritinis... Tada būtų sudėtingiau. O aš buvau vaikas ir tikriausiai dėl to gana lengvai išgyvenau. Yra kaip yra. Gali tu galvą daužyti į sieną, bet nieko nepakeisi“, – filosofiskai apie savo negalią pasakoja tituluotas sportininkas.

Dvejos atimtos žaidynės ir debiutas Seule

Vytautą Girnį sportu sudomino treneris Jonas Burakovas, dirbęs sovietmečiu veikusiame Kauno Aklųjų ir silpnaregių kombine.

„Atėjau apsilinkęs plačius kliošinius džinsus ir avėjau batus su dešimties centimetrų platformomis. Buvau mažiukas ir norėjau atrodyti aukštesnis (juokiasi – red.). Iš karto į tolį nušokau penkis metrus, aplenkiau visus ten. O ietį numečiau virš 40 metrų. Tada nuo manęs jau neatstojo“, – atsimena V. Girnius.

V. Girnius sako, kad paralimpinėse žaidynėse buvo pasirengęs dalyvauti jau 1980 m., bet sovietų valdžia ignoravo paralimpiadą, teigdama, jog šalyje nėra žmonių su negalia. Lygiai taip pat žlugo V. Girniaus viltys startuoti po ketverių metų vykusioje 1984 m. paralimpiadoje.

„Atsimenu, mums vis žadėjo, sakė: važiuosime, važiuosime. Bet taip ir pasilikome Maskvoje. Mulkino mus ir tiek. Bet, žinote, kai niekada nebuvo išvažiavę, tai ir to nusivylimo tokio didelio nebuvo. Dar 1980-ais, būdamas 21-erių, aš ten būčiau visus šlavęs. Manau, būčiau ne vieną medalį pasiėmęs. O mane išvežė tik 1988-ais, kai man buvo 29-eri. Ten tas dvi pirmas vietas užėmiau“, – atsimena V. Girnius.

Regėjimo negalią turintis kaunietis Seulo paralimpinėse žaidynėse ant aukščiausio nugalėtojų pakylės laiptelio kopė dukart: po ieties metimo ir penkiakovės varžybų. V. Girnius iki šiol yra vienintelis Lietuvos parolimpietis vyras, turintis du auksinius paralimpinius medalius.

„Metai prieš žaidynes gavau traumą. Jeigu ne ji, tai garantuoju, kad dar ir šuolį į tolį būčiau išlošęs. Nors, tiesą sakant, niekada per daug nesureikšminau medalių. Iš gamtos man, matyt buvo duota. Atvirai kalbant, sportuodamas net pritingėdavau, kartais atsainiai į tai žiūrėdavau. Jeigu būčiau šimtu procentų atsidavęs, tai net nežinau, kaip galėjo būti...“, - atvirai apie aukščiausius karjeros laimėjimus kalba V. Girnius.

Pirmas paralimpinis čempionas lietuvis atsimena už dvigubą auksą Seule iš sovietų valdžios gavęs 8 tūkst. rublių premiją. Ir bandė pinigais investuoti.

„Tada jau buvo prasidėjęs rublio infliacijos šokis. Už premiją nusipirkau video magnetofoną, žadėjome daryti biznį – už pinigus rodyti užsienietiškus filmus. Bet mano butą apiplėšė ir išnešė tą magnetofoną“, – premijos už pergales Seulo

paralimpiadoje likimą pasakoja V. Girnius.

Į atmintį įsirėžė ir Seulo olimpinį bei paralimpinį žaidynių prizininkų pagerbimas „Lietuvos“ viešbutyje.

„Šventime dalyvavo ir olimpiniais čempionais tapę krepšininkai: Arvydas Sabonis, Valdemaras Chomičius, Šarūnas Marčiulionis, Rimas Kurtinaitis. Atsimenu, Kurtinys atleka, pliaukšt per užpakalį ir sako: cigarečių, vyrai, duokite, gal kas turite?“, – juokdamasis atsimena V. Girnius.

Barselonoje – garbė nešti Trispalvę

V. Girnius neslepia, kad iš penkerių paralimpinį žaidynių labiausiai įsiminė 1992 m. Barselonoje vykusią paralimpiadą, kurios atidaryme jam teko garbė nešti nepriklausomybę atkūrusios Lietuvos Trispalvę.

„Nepriklausomybės nuotaikas, žinoma, pajutome dar anksčiau. Atsimenu, kad dar prieš Seulo žaidynes vyko susibūrimai, bruzdėjimas. Tai buvo aušra. Ypatingai pajutome tai grįžę iš Seulo, kad permainos vyksta. Ir per 1991 m. sausio įvykius mes iš Kauno aklųjų kombinatoėjome budėti prie telefonų stoties. Ėjome į gatves kaip ir visa lietuvių tauta. Ir pats ten buvau“, – prisiminimais dalijasi V. Girnius.

V. Girnius pripažįsta Barselonos paralimpiadai pasirengęs per tris mėnesius. Prieš tai ilgą laiką nesportavo dėl nežinios, apėmusios per Sovietų sąjungos griuvimo procesą.

Nepaisant trumpo pasirengimo, V. Girnius Barselonoje iškovojo nepriklausomai Lietuvai sidabro medalį penkiakovės varžybose. Tai buvo vienas iš šešių lietuvių iškovotų medalių Barselonos paralimpiadoje.

„Žinote, vėliavą nešant vis tiek to pasipūtimo buvo (šypsosi – red.). Jeigu atvirai, startuodamas Seule aš visiškai nesijaudinau. Bet, dalyvaujant Barselonoje už nepriklausomą Lietuvą, mano pulsas gal tris paras siekė 90 dūžių per minutę. Nesvarbu, dieną ar naktį. Labai didelis jaudulys buvo. Jaučiau labai didelę atsakomybę. Truputį gaila, kad nebuvo to aukso, kad mums visiems šiek tiek pritrūko“, – pasakoja V. Girnius.

Sidabrinį pasiekimą kaunietis pakartojo ir po ketverių metų Atlantos žaidynėse, tik šį kartą ieties metime. V. Girnius Lietuvos garbę gynė ir 2000 m. Sidnėjaus bei 2004 m. Atėnų paralimpiadose.

Net penkeriose žaidynėse kaip sportininkas Lietuvai atstovavęs ir medalius skynęs V. Girnius vyko ir į 2008 m. Pekino paralimpiadą, tik šį kartą kaip Lietuvos paralimpinio komiteto prezidentas.

Kaunietis sporto neužmiršo iki šios dienos. V. Girnius bent tris kartus per savaitę nubėga po 4-5 kilometrus, kilnoja svarsčius Kauno aklųjų ir silpnaregių sporto klube „Sveikata“, kuriam ir vadovauja.

Lietuvos paralimpinio komiteto Vykdomojo komiteto narys V. Girnius aktyviai dalyvauja paralimpiečių gyvenime, domisi naujosios kartos galimybėmis Tokijo paralimpinėse žaidynėse.

„Tokijoje medalio galime sulaukti iš disko metikės Oksanos Dobrovolskajos. Sunku pasakyti, kas dar. Gal Osvaldas Kucavičius su ietimi gali iššauti. Matosi, kad vaikinai intelektualūs, su charakteriu. Jam techniką reikia gerai „užtaikyti“, ir tada jis šaus tą ietį 60 metrų“, – prognozuoja V. Girnius.

VYTAUTO GIRNIAUS LAIMĖJIMAI PARALIMPINĖSE ŽAIDYNĖSE:

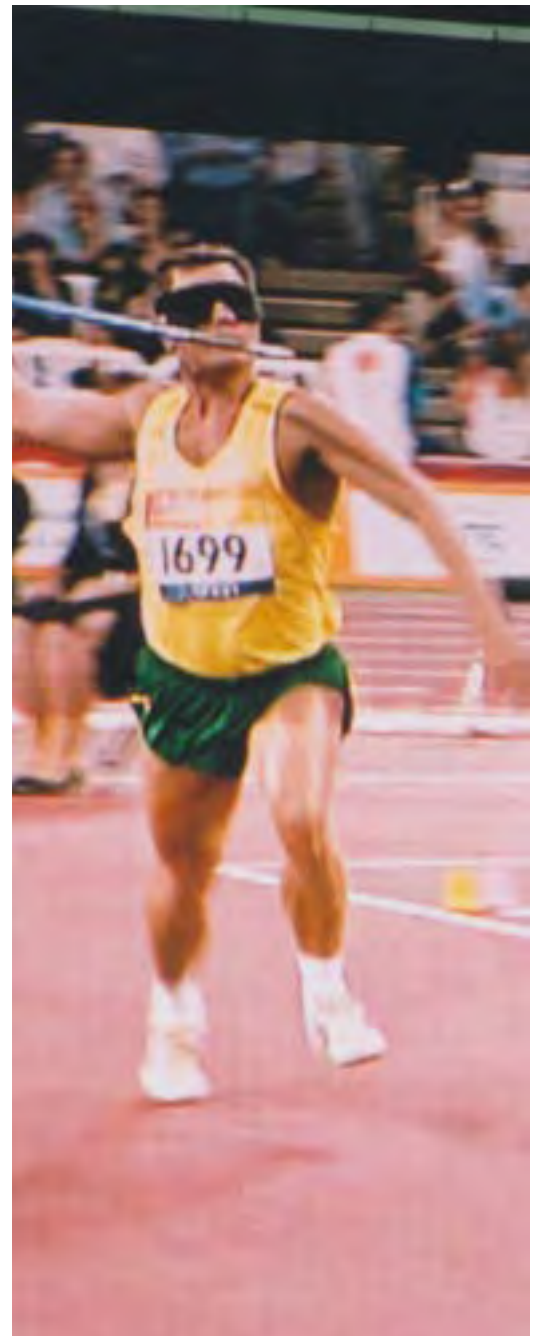
1988 m. Seulo paralimpinės žaidynės

**1 vieta (ieties metimas)
1 vieta (penkiakovė)**

1992 m. Barselonos paralimpinės žaidynės
2 vieta (penkiakovė)

1996 m. Atlantos paralimpinės žaidynės

2 vieta (ieties metimas)

ISTORINĖMS PERGALĖMS ĮPRASMINTI – **PARALIMPIEČIŲ** **KRANTINĖ**

Vilniaus centre kuriame nauja erdvė – Paralimpiečių krantinė. Gilės motyvo skulptūra ir specialios atminimo lentelės įamžins Lietuvos paralimpiečių pasiekimus, įkvėps ir skatins sportuoti kiekvieną – tiek sveikąjį, tiek gyvenantį su negalia.

Nauja vieta bus atverta vilniečiams ir miesto svečiams šiuo metu rekonstruojamoje Neries krantinėje. Jos įkūrimas sutampa su Lietuvos paralimpinio komiteto 30 metų veiklos jubiliejumi.

„Tikime, kad kuo daugiau žmonių ateis, leis čia laiką, tuo labiau susidomės paralimpiniu sportu, o tai įkvėps pokyčiams. Planuojame integruoti QR kodus, kurie leis iš karto rasti ir platesnę informaciją.

Atminimo ženklai ir su jais susijusi informacija bus visiškai prieinami žmonėms su fizine ir regos negalia. 24 paralimpinių žaidynių prizininkams bus sukurtos 24 atminimo lentelės ir vienas bendras skulptūrinis elementas“, – pasakoja krantinės įkūrimą inicijavusio ir besirūpinančio Lietuvos paralimpinio komiteto prezidentas Mindaugas Bilius.

Lietuvos paralimpinio komiteto su Lietuvos dailininkų sąjunga organizuotame konkurse idėjai įgyventinti dalyvavo aštuoni šalies skulptoriai. Speciali komisija ir paralimpiečių bendruomenė laimėtoju išrinko skulptorių dueto Vaivos ir Vido Simonavičių projektą

„Sugautas vėjas“.

„Šis kūrinys kalba per kelis klotus. Pirmiausia, pamatome stilizuotą ąžuolo gilės motyvą su besikaitaliojančiu su žmogaus siluetu. Tai veržli dinamiška forma, su aiškia nuoroda į paralimpinį sportą. Gilesnis klotas atveria kelią į gyvenimo prasmės paieškas. Kviečia pajusti, pamatyti, paliesti tai kas svarbu“, – sako skulptoriai.

„Noriu padėkoti visiems konkurso dalyviams, kurių kūriniai buvo plačiai aptarti tiek tarp pačių kūrėjų, tiek paralimpinio sporto bendruomenėje, tiek Vilniaus miesto savivaldybėje. Taip jau simboliškai sutapo, kad konkursą laimėjusi idėja siejasi su Lietuvos paralimpinės komandos „Parateam Lietuva“ simboliu gile“, – sako Lietuvos paralimpinio komiteto vadovas Mindaugas Bilius.

Paralimpiečių krantinės įkūrimą palaiko Vilniaus miesto savivaldybė. Projektas finansuojamas Lietuvos paralimpinio komiteto ir organizacijos partnerių – Lietuvos Rotary Apygardos – lėšomis.

24

TIEK PARALIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ
PRIZININKŲ VARDŲ BUS
ĮAMŽINTI PARALIMPIEČIŲ
KRANTINĖJE, KURIAMOJE
VILNIUJE, ŠALIA NERIES UPĖS

8

TIEK PARAIŠKŲ SULAUKTA
PARALIMPIEČIŲ KRANTINĖS
MENINIŲ SPRENDIMŲ KONKURSE

PARALIMPINĖ RINKTINĖ: KAS PRETENDUOJA VYKTI Į TOKIJĄ

Lietuvos paralimpinio komiteto Vykdomojo komiteto patvirtintas 2021 m. Lietuvos paralimpinės rinktinės narių ir kandidatų sąrašas:

Golbolas:

Kandidatai: Marius Žibolis, Mantas Brazauskis, Justas Pažarauskas, Nerijus Montvydas, Artūras Jonikaitis, Normantas Prušinskas (treneris Valdas Gecevičius, trenerio asistentė Sandra Šalčiūtė)

Lengvoji atletika:

Ramunė Adomaitienė (trenerė Algina Marija Vilčinskienė)
Andrius Skuja (treneriai Deimantas Jusys, Tolvėdas Skalikas)
Egidijus Valčiukas (treneriai Deimantas Jusys, Tolvėdas Skalikas)
Jonas Spudis (treneris Deimantas Jusys)
Eugenijus Vaičaitis (treneris Deimantas Jusys)
Augustas Vaitaitis (treneris Deimantas Jusys)
Silva Simonavičienė (treneris Deimantas Jusys)
Danas Sodaitis (treneris Martas Skrabilis)
Ramūnas Verbavičius (treneris Albinas Miliuskas)
Donatas Dundzys (treneris Jonas Baltrušaitis)
Kęstutis Skučas (treneris Vytautas Skučas)
Aušra Garunkšnytė (treneris Linas Balsys)
Petras Krapikas (treneris Alfonsas Buliuolis)
Juozas Eigminas (treneris Edmundas Matusevičius)

Oksana Dobrovolskaja (treneriai Rimantas Aleksandras Plungė, Jonas Burakovas)

Osvaldas Kucavičius (treneris Albinas Miliuskas)
Ramūnas Rojus (Jonas Spudis)

Kandidatai:

Povilas Krapikas (treneris Alfonsas Buliuolis)

Plaukimas:

Gabrielė Čepavičiūtė (treneriai Rasa Mažutaitienė, Romaldas Bičkauskas)
Edgaras Matakas (treneris Ramūnas Leonas)
Mindaugas Dvylytis (trenerė Dita Jovita Kareckienė)

Dziudo:

Osvaldas Bareikis (treneris Algis Mečkovskis)

Irklavimas:

Augustas Navickas (treneris Tautvydas Vaitkūnas)

Kulkinis šaudymas:

Raimeda Bučinskytė (treneriai Jurij Nonin, Bronius Volbikas)

Triatlonas:

Ernestas Česonis (treneris Carlos Prieto)

Šaudymas iš lanko:

Rolandas Baranauskas (trenerė Inga Timinskienė)

LIETUVA SIEKIA GRĮŽTI Į ŽIEMOS ŽAIDYNES

Lietuvos sportininkai su negalia žiemos parolimpinėse žaidynėse kol kas dalyvavo tik kartą. 1994 m. Lilehameryje mūsų šaliai slidinėjime atstovavo Sigita Markevičienė ir Saulius Leonavičius. Praėjus beveik trims dešimtmečiams, Lietuva vėl turi viltį, jog Trispalvė suplevėsuos žiemos parolimpinių žaidynių kaimelyje. Patekti į 2022 m. Pekino žaidynes siekia kalnų slidininkas Karolis Verbliugevičius, padedamas gido Vytenio Makauskas. Toks pats ir vežimėlių akmenslydžio rinktinės tikslas.

1994

ŠIAIS METAIS LIETUVA KOL KAS VIENINTELĮ KARTĄ DALYVAVO ŽIEMOS PAROLIMPINĖSE ŽAIDYNĖSE LILEHAMERYJE, KUR MŪSŲ ŠALIAI ATSTOVAVO SLIDININKAI SIGITA MARKEVIČIENĖ IR SAULIUS LEONAVIČIUS.

2

TIEK ASMENŲ SUDARO LIETUVOS KALNŲ SLIDINĖJIMO KOMANDĄ: SLIDININKAS KAROLIS VERBLIUGEVIČIUS IR JO GIDAS VYTENIS MAKASKAS

4

TIEK ASMENŲ SUDARO VEŽIMĖLIŲ AKMENSLYDŽIO KOMANDĄ, KURIAI PRIVALO ATSTOVAUTI VIENA MOTERIS

2022

KITAI METAIS PEKINE VYKS ARTIMIAUSIOS ŽIEMOS PAROLIMPINĖS ŽAIDYNĖS

Apie Lietuvos sportininkų galimybes dalyvauti Pekino žaidynėse K. Verbliugevičius, V. Makauskas ir P. Krauza diskutavo „Parateam Lietuva“ ir DELFI.lt projekto „Įveik save“ specialioje laidoje.

Tandemą subūrė atsitiktinis susitikimas

Karolis Verbliugevičius ir Vytenis Makauskas pirmą kartą susitiko prieš dvejus metus Vilniuje, Liepkalnio slidinėjimo centre. Karolis į treniruotę atvedė dukrą, o Vytenis čia dirbo instruktoriumi. Po vienos iš treniruočių Karolis prasitarė, kad, nepaisant aklumo, turi slidinėjimo patirties.

„Pasakiau Vyteniui, kad turiu tokią gal utopinę mintį sudalyvauti parolimpinėse žaidynėse ir atstovauti Lietuvai kalnų slidinėjime. Tuo metu tai buvo tiesiog tokia iš mano lūpų išskriejusi antsi. Taip viskas po truputį ir užsisuko. O didžiausia mūsų su Vyteniu svajonė ir tikslas yra dalyvavimas žiemos parolimpinėse žaidynėse Pekine 2022 m.“, – apie bendro kelio pradžią pasakoja Karolis.

Karolis atskleidžia, kad šį sportą buvo išbandęs ir anksčiau.

„Regėjimo netekau prieš 25 metus. Prieš tai visada aktyviai sportavau, buvau profesionalus tenisininkas. Man pradėjo trūkti sporto, judėjimo. Išbandžiau vandens slides, banglentes, bėgimą, plaukimą. Vėliau išmėginau ir kalnų slidinėjimą. Išvykau į Šveicariją, į mokyklą, kur neregus moko slidinėti. Taip ir supratau, kaip visa tai vyksta ir kaip tai įmanoma daryti“, – mintimis dalijasi Karolis.

Karolis neslepia, kad jo variklis – ir sportinės ambicijos, ir noras įkvėpti, motyvuoti kitus žmonės, kurie galbūt gyvenime susiduria su kliūtimis ir sunkumais.

„Noriu parodyti, kad įmanoma daug dalykų. Tiesiog reikia susimąstyti ir išsiaiškinti, kaip galima daryti tokius, iš pirmo žvilgsnio, keistus ir galbūt neįmanomus dalykus. Kalnų slidinėjime gali varžytis žmonės ir su kitokia negalia, pavyzdžiui, neturintys galūnių. Norime tapti tuo ledlaužiu, kuris sudomins žiemos sportu daugiau žmonių su negalia“, – sako kalnų slidininkas.

Duetas turi veikti tiksliai kaip laikrodis

Nors žiemos paralimpinės žaidynės rengiamos nuo 1976 m., bet Lietuvoje žmonių su negalia žiemos sportas yra savotiška egzotika.

„Lietuvoje šis reiškinys neįprastas, nes nematytas, bet pasaulinė praktika yra tokia, kad iš esmės niekas neriboja žmonių. Tai – tik noro ir laiko klausimas“, – pasakoja V. Makauskas.

Kalnų slidinėjimo tandemas sulaukia nemažai dėmesio. Nemažai žmonių net neįsivaizduoja, kaip neregys gali lėkti su slidėmis nuo kalno greita ir vingiuota trasa.

„Kalbant apie aukšto meistriškumo kalnų slidinėjimą, tai gidas turi šliužti priekyje, rodyti trasą, perduoti komandas slidininkui. O regėjimo negalią turintis sportininkas seka vedlį. Ir jie kartu turi įveikti trasas, kurios yra tokios pačios, kokiomis skrieja įprasti sportininkai. Tai – slalomas, didysis slalomas, super gigantas, greitis

nusileidimas. Negalią turintys žmonės varžosi visose tose pačiose disciplinose kaip ir sveikieji sportininkai“, – pasakoja Karolio gidas.

Karolis ir Vytenis varžosi slalomo ir didžiojo slalomo rungtyse, kuriose tikisi startuoti ir 2022 m. Pekine.

„Treniruotėse demonstruojamas laikas mus nuteikia labai optimistiškai. Panašu, kad esame ant ribos, kurią peržengę galėtume varžytis Pekino žaidynėse“, – situaciją vertina Vytenis.

Vežimėlių akmenslydininkams – paralimpinis šansas

Paralimpinių ambicijų turi ir Lietuvos vežimėlių akmenslydžio rinktinė, kurios balandžio pabaigoje laukia atsakingas startas pasaulio čempionato B grupės varžybose Suomijoje.

Lietuvių tikslas Suomijoje – užimti prizinę vietą ir iškopti į aukštesnę A grupę. O rudenį A grupės pasaulio čempionate bandyti įšokti į paralimpinį Pekino žaidynių traukinį.

„Nenorėčiau iš anksto kažko prognozuoti ir vertinti. Ne tik mums, bet ir visiems kitiems koją stipriai kiša pasaulinė pandemija. Kol kas negalime išvykti į stovyklas, treniruojamės namie, varžybos atidėtos. Gal ir galime. Svajoti mums niekas nedraudžia. Prieš trejus metus pasaulio čempionato B grupėje užėmėme 6-7 vietas, mums nedaug trūko iki atkrintamųjų“, – svarsto Lietuvos vežimėlių akmenslydžio rinktinę treniruojantis kaunietis Paulius Krauza.

Vežimėlių akmenslydininkai meta rimtą iššūkį sveikiesiems

„Akmenslydyje, kaip ir visose komandinėse sporto šakose, pagrindas yra susigyvenimas ir supratimas vienas kito iš pusės žodžio ar pusės žvilgsnio. Mes kartu jau šeši ar septyni metai“, – dėsto Paulius.

Anot trenerio, itin aukštą meistriškumą pasiekusios vežimėlių akmenslydžio komandos praktiškai niekuo nenusileidžia sveikųjų komandoms, o komerciniuose turnyruose net nugalija.

Beje, vežimėlių akmenslydžio taisyklės minimaliai skiriasi nuo tradicinio akmenslydžio. Vežimėliuose sėdintys sportininkai akmenį leidžia iš arčiau, be to, netrina ledo šluotelėmis. Tiesa, Paulius neslepia, kad pritraukti žmones su negalia į šią sporto šaką nėra paprasta ir lengva.

„Arenoje oro temperatūra įprastai svyruoja nuo 2 iki 8 laipsnių, ir tikrai nėra lengva pusantros ar net dvi valandas neįgaliam išbūti treniruotėje. Norinčių išbandyti vežimėlių akmenslydį yra nemažai, bet lieka čia tik vienetai. Lieka tie, kurie yra tikrai užsigrūdinę“, – pasakoja treneris. Antrais Lietuvos rinktinės namais yra tapusi Latvijos sostinė Ryga, turinti profesionalią bazę – tai, ko labai trūksta Lietuvoje.

„Gaila, bet mes Lietuvoje bene vieninteliai Europoje neturime profesionalaus, būtent akmenslydžiui skirto ledo. Treniruojamės Kaune, ledo ritulio arba dailiojo čiuožimo aikštelėse. Latviai jau yra patekę į Pekino žaidynes, o dabar mums treniruotėse padeda vienas jų specialistas. Tai mūsų sportininkams yra papildoma motyvacija“, – pasakoja treneris.

Lietuvos vežimėlių akmenslydžio rinktinės narė Reda Pociūtė

MES DRAUGIŠKI NEGALIAI: GILĖ TELKIA AKTYVESNIAM GYVENIMUI

Užtikrinti, kad žmonės su negalia visoje šalyje turėtų galimybę sportuoti, o sporto infrastruktūra taptų labiau priinama. To siekia Lietuvos paralimpinis komitetas ir Lietuvos savivaldybių asociacija, pasirašę bendradarbiavimo memorandumą. Negaliai draugiškus sporto objektus pradėjo žymėti specialūs lipdukai su paralimpinės komandos „Parateam Lietuva“ simboliu – gile

Pradžią Vilniuje

Pirmasis sporto objektas, kuriam suteiktas garbingas gilės ženklas – Vilniaus „Vingio“ stadionas. Lipdukas taip pat puikuosi ir ant Vilniaus sporto mokyklos „Tauras“.

„Ir nors šiandien niekas nesiginčija, kad pastatai, erdvės turi būti pritaikytos negaliai, deja, tai vyksta per lėtai, fragmentiškai. Matome daug atvejų, kai sportininkai gali patekti į objektą, o viduje judėti galimybių nėra, liftai ir keltuvai tiesiog nepasiekiami.“

Sieksime, kad regionuose kasmet atsirastų pritaikytų sporto objektų. Kalbame ne tik apie potencialių paralimpinių čempionų ugdymą, bet apie elementarų žmogaus orumą ir lygias galimybes“, – sakė Lietuvos paralimpinio komiteto prezidentas Mindaugas Bilius.

Valstybės kontrolė yra konstatavusi, kad viešųjų objektų pritaikymas vis dar yra menkas, o apie sporto objektų prieinamumą duomenų nėra apskritai. Didelė dalis sporto aikštynų, klubų, baseinų buvo pastatyti daugiau kaip prieš dvidešimt metų, apie tai tada nebuvo galvojama.

„Savivaldybės sieks dėti visas pastangas, kad sporto objektų pritaikymas žmonėms su negalia vyktų kiek įmanoma greičiau. Tikimės, kad ilgainiui ši ambicija taps garbės reikalu“, – teigė Mindaugas Sinkevičius.

Pagal oficialią šalies statistiką, sporto veiklose dalyvauja tik 2 iš 100 žmonių su negalia.

„Iš patirties žinau, kiek kliūčių yra norint sportuoti. Vien tik nukeliauti iki sporto salės kasdien užima laiko ir

pastangų. O jeigu ir salė nepritaikyta, tai tada išvis dažnai rankos nusvyra. Pažįstu nemažai žmonių, gyvenančių su negalia. Žinau, kad jie mielai sportuotų, jeigu bent dalis problemų būtų išspręsta“, – pasakojo Europos vicečempionas Ramūnas Verbavičius.

Plinta po Lietuvą

Gilės lipdukas jau puikuoja lengvosios atletikos manieže Šiauliuose. Čia kasdien treniruojasi per šešias dešimtis sportininkų su negalia. Tarp jų – Lietuvos paralimpinės rinktinės nariai Andrius Skuja, Egidijus Valčiukas, Jonas Spudis, gausus būrys kitų paraatletų.

„Labai džiaugiamės šia iniciatyva. Jau daug metų manieže dirbame su paralimpiečiais, čia išaugo ne vienas žinomas sportininkas“, – sakė Šiaulių meras Artūras Visockas.

Paralimpiečių kokybės ženklas suteiktas dviems Rokiškio objektams – Rokiškio rajono savivaldybės kūno kultūros ir sporto centrui, taip pat prieš porą metų duris atvėrusiam šio miesto baseinui.

Norinčių prisijungti prie projekto netrūksta, o tikslas yra, kad gilė apkeliautų kiekvieną Lietuvos kampelį.

„Planuojame, kad šiemet atsiras virtualus žemėlapis, kuriame bus žymimi žmonėms su negalia pritaikyti sporto infrastruktūros objektai, informacija apie šiuos objektus, trenerius ir sporto šakas. Svarstome ateityje iniciatyvą plėsti, kad lipdukai atsirastų ir ant kitų viešųjų objektų – ne tik sporto“, – sakė Lietuvos paralimpinio komiteto generalinis sekretorius Paulius Kalvelis.

Lengvaatletis Ramūnas Verbavičius

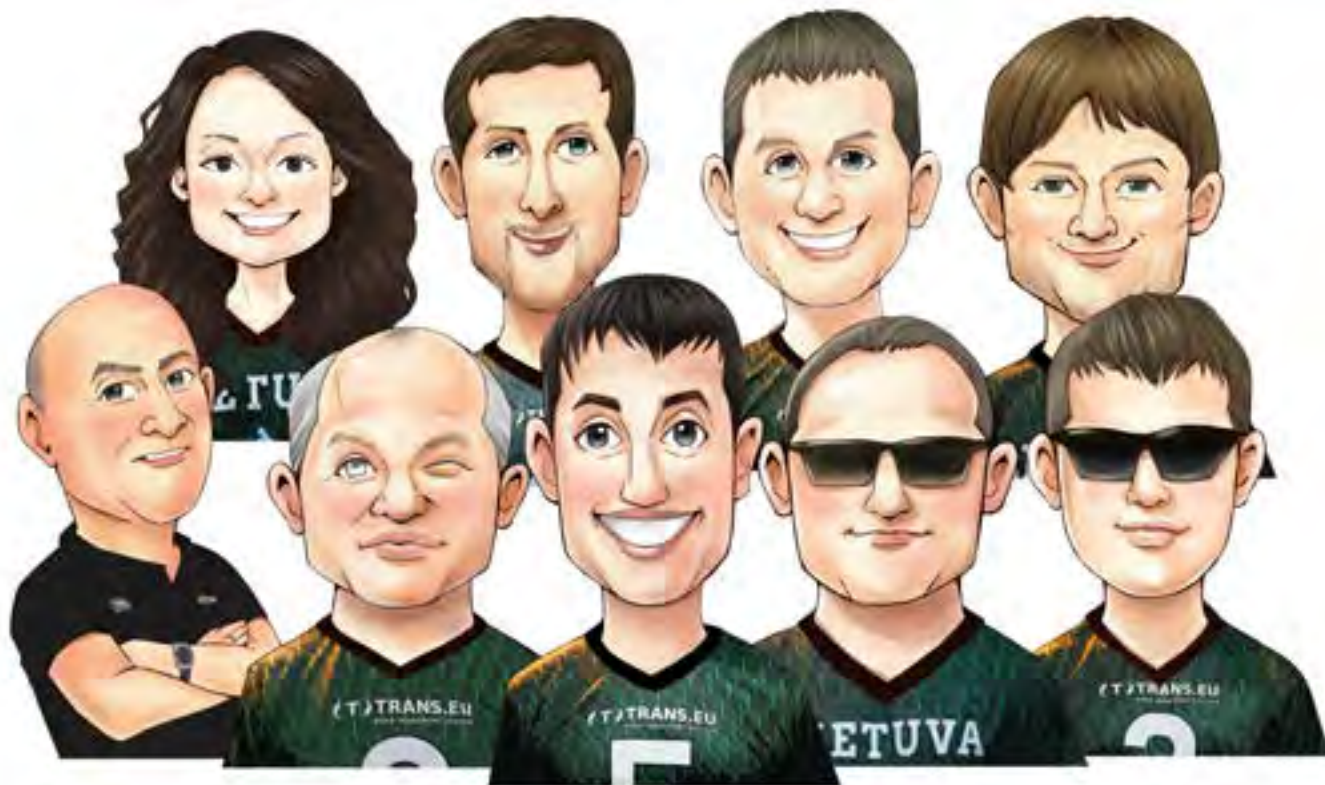
„PARALIMPINIS IŠŠŪKIS“: OLIMPIEČIŲ PAŽINTYS SU PARALIMPINIU SPORTU

Lengvaatletė Liveta Jasiūnaitė

Kaip Tokijo olimpinį žaidynių kandidatę levi Zarankaitei sekasi sektoriuje mesti diską užrištomis akimis aklinoje tamsoje? Ar lengva tituluotam olimpiečiui Mindaugui Griškoniui irkluoti paralimpiečiui pritaiktą valtį? Kiek skrieja Livetos Jasiūnaitės ietis, mesta iš specialios paraatletui gamintos kėdutės? Kaip patyrę krepšinio vilkai broliai Darjušas ir Kšyštofas Lavrinovičiai jaučiasi aikštelėje judėdami vežimėliais? Visi atsakymai į šiuos ir kitus klausimus – nuotaikingame vaizdo projekte „Paralimpinis iššūkis“, kuriame pačioms ryškiausioms Lietuvos sporto žvaigždėms pirštinę meta paraatletai Oksana Dobrovolskaja, Augustas Navickas, Ramūnas Verbavičius, broliai Kęstutis ir Vytautas Skučai. Pilni vaizdo projekto epizodai – „Parateam Lietuva“ paskyrose „Facebook“ ir „Youtube“.

Projektą įgyvendinti padeda pagrindiniai Lietuvos paralimpinio komiteto partneriai UAB „Euloto“.

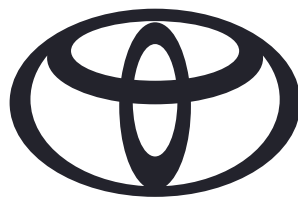
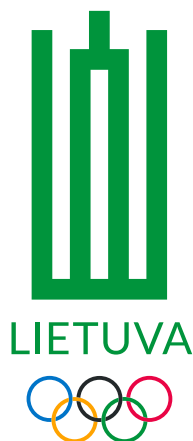
Best regards from Toyohashi City

Drawing by
えもてなし
EMOTENASHI

Lietuvos vyrų golbolo rinktinei – animuoti linkėjimai iš Tojohašio miesto – Lietuvos paralimpinio komiteto partnerio. Rio de Žaneiro paralimpiniai čempionai 2019 m. Tojohašyje surengė treniruočių stovyklą, susipažino su šalies kultūra ir klimatu prieš artėjančias Tokijo paralimpines žaidynes. Ačiū mūsų draugams iš Tojohašio miesto už palaikymą ir nuotaikingus linkėjimus! ARIGATOU GOZAIMASU!

ŽURNALĄ #ĮVEIKSAVE LEISTI
PADEDA LIETUVOS
PARALIMPINIO KOMITETO
PARTNERIAI IR RĖMĖJAI

@ParateamLietuva

|

@parateam_lietuva